

РЕШЕНИЕ

№ 4123

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Златка Илиева**

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **2540** по описа за **2021** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] против Решение №20020270 от 22.01.2021 г. на Софийски районен съд по НАХД № 7465/2020 г., 12 състав, с което е потвърдено НП С- 14-3051/20.05.2020 г., издадено от Директора на РИОСВ – С.. Със същото на [фирма], ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 233 561,70 лева , на основание чл. 69, ал. 1 от ЗООС , за нарушение на чл. 5, ал. 1, т. 6 от Наредба за норми за допустими емисии на серен диоксид, азотни оксиди и прах, изпускани в атмосферата от големи горивни инсталации /Наредбата/.

Касаторът оспорва в цялост решението, като неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че НП е издадено в нарушение разпоредбите на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, поради това, че в него не са описани точно и ясно обстоятелствата по извършване на нарушението, както и датата и мястото на извършването му. Твърди, че от така описаното в НП не може да се обуслови извод каква е допустимата средномесечна стойност за периода на експлоатация по отношение на замърсителите и по какъв

начин е определена тя, каква е средномесечната стойност, установена за обекта за посочените месеци и с колко е превишението ѝ спрямо допустимата. Искане се съдебното решение да бъде отменено, както и атакуваното НП . Претендира сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, поддържа касационната жалба.

Ответникът – Регионална инспекция по околна среда и водите /РИОСВ/ С., редовно уведомен, в писмен отговор и чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде оставена без уважение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XV-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, подлежащ на оспорване. Разгледано по същество, същото е неправилно, по следните съображения:

Първоинстанционният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 28.02.2020 г, в РИОСВ постъпил годишен доклад на [фирма] , обект Т."С." за 2019г., съдържащ резултатите от непрекъснати измервания , извършени от жалбоподателя на емисиите, изпускани в атмосферния въздух от комин № 2 и № 3 и енергийни котли № 6, № 7, № 8 и № 9. От извършената проверка по документи се установило , че за всеки месец в периода от м. януари - м. отомври 2019г. и м. декември 2019г. не са спазени средномесечните стойности на азотни оксиди , като е налице превишение на допустимата стойност за всеки от посочените месеци. За отчетната 2019г. е установено превишение на среднодневните стойности на азотни оксиди - 300 случая и един случай на въглероден оксид, като средночасовите стойности на азотните оксиди в 20,41% от случаите превишават допустимите норми с 200%. В резултат от извършената проверка, в присъствието на пълномощник на дружеството-жалбоподател, бил съставен Констативен протокол № 27 от 16.03.2020г. Нарушението било квалифицирано , като такова по чл. 5, ал. 1, т. 6 от Наредбата. На 25.03.2020 г. св. М. направил изчисления за размера на еднократна санкция за превишаване на индивидуалните емисионни ограничения съобразно законоустановена

формула, установил, че същият възлиза на 233 561,70 лева лв. и съвместно с колегата си - И. П. , изготвили предложение до АНО по реда на чл. 69а, ал. 1, т. 4 от ЗООС.

Въз основа на констативния протокол № 27 от 16.03.2020г. било издадено и атакуваното наказателно постановление.

За да потвърди НП, съдът е приел , че при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Този извод не се споделя от настоящия състав.

Касационната инстанция счита за основателни възраженията на касатора, че в процесното НП не са посочени дата и мястото на извършването на нарушението, които представляват задължителни негови елементи, съобразно разпоредбата на чл.57, ал.1 от ЗАНН.

Освен това, от така цитираните по-горе обстоятелства в констативния протокол, възпроизведени буквално и в НП, не може да се установи каква е допустимата средномесечна стойност за периода на експлоатация по отношение на замърсителите и по какъв начин е определена тя; каква е средномесечната стойност, установена за обекта за посочените месеци и с колко е превишението ѝ спрямо допустимата. Данни в тази насока се съдържат в протокол № 1-С-ЕЧ-ГД/2019 г. от 12.03.2020 г. на Директора на РИОСВ, но същите не са инкорпорирани констативния протокол и в НП.

Ето защо, съдът споделя становището на касатора, че в атакуваното НП липсва ясното и точно описание на нарушението, което пречатства възможността провереното лице да разбере какво е отправеното спрямо него административнонаказателно обвинение, въз основа на какви доказателства е сторено, респективно – ограничава възможността му да организира защитата си.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 69, ал. 1 ЗООС, при увреждане или замърсяване на околната среда над допустимите норми и/или при неспазване на определените емисионни норми и ограничения, на едноличните търговци и юридическите лица се налагат санкции, чиито размери се определят по реда на Наредбата за вида, размера и реда за налагане на санкции при увреждане или при замърсяване на околната среда над допустимите норми и/или при неспазване на определените емисионни норми и ограничения. При констатирани превишения на нормите за допустими емисии, и/или неспазване на ограничения по данни от извършени контролни измервания, СНИ и СПИ на емисии на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух, както се сочи в конкретния случай, санкцията се изчислява по реда на чл. 20, ал. 1 – 4 от Наредбата /чл. 20, ал. 5 от Наредбата/.

В атакуваното НП не е направено ясно разграничение в какво се изразява извършеното нарушение - констатирани превишения на нормите за допустими емисии /концентрации на вредни вещества в отпадъчни газове/, и/или неспазване на ограничения по данни от извършени контролни измервания, СНИ и собствени

периодични измервания /СПИ/ на емисии на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух. Не е направено и разграничение по смисъла на чл. 20, ал. 1 от Наредбата, доколкото с нея се предвиждат съставите на няколко нарушения: изпускане в атмосферния въздух на: 1. отпадъчни газове, съдържащи вредни вещества /замърсители/ над нормите за допустими емисии /концентрации на вредни вещества не е направено ясно разграничение в отпадъчни газове/ и/или 2. над определените емисионни норми или 3. ограничения, вкл. и кумулативното им осъществяване. По този начин се препяства и проверката коя е в случая приложимата формула по т. 2.1, т. 2.2. или т. 2.3. от Приложение 2 към член 20, ал. 3 от Наредбата. Нито в предложението по чл. 69а ЗООС, нито в оспореното НП, се съдържа цифрово отражение на приложимата разпоредба от Наредбата, в която е разписан начинът, по който се определя размерът на санкцията .

По тези съображения, се препяства и проверката за спазване на материалния закон при издаване на процесното НП.

Горното обуславя извод за неправилност на постановеното решение на СРС. Ето защо, същото следва да бъде отменено, като се постанови друго, с което обжалваното НП бъде отменено.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №20020270 от 22.01.2021 г. на Софийски районен съд по НАХД № 7465/2020 г., 12 състав, с което е потвърдено НП С- 14-3051/20.05.2020 г., издадено от Директора на РИОСВ – С. .

ОТМЕНЯ Наказателно постановление С- 14-3051/20.05.2020 г., издадено от Директора на РИОСВ – С. .

ОСЪЖДА РИОСВ - С., да заплати на [фирма], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.